

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Monika Roslan-Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 stycznia 2023 r. w Warszawie

sprawy K. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania K. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 14 lutego 2022 r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 318/22

UZASADNIENIE

K. D. w dniu 28 lutego 2022 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 14 lutego 2022 r., znak: (...), a uzasadniając swe stanowisko, podniósł że jego obecny stan zdrowia nie pozwala na wykonywanie jakiejkolwiek pracy. Ubezpieczony nie może chodzić. Choruje na płuca. Choroba nasila się. Wobec powyższego odwołujący się wniósł o zmianę decyzji lub skierowanie go ponownie do Komisji Lekarskiej w celu prawidłowego ustalenia stopnia niezdolności do pracy (odwołanie, k.3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie na podstawie art.477 § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że ubezpieczony w dniu 19 lipca 2021 r. i następnie w dniu 16 grudnia 2021 r. złożył wnioski o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 23 sierpnia 2021 r. uznał, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 marca 2022 r., a data powstania całkowitej niezdolności do pracy to 2 marca 2021 r. Natomiast orzeczeniem z dnia 7 października 2021 r. wskazany lekarz nie stwierdził, by przed całkowitą niezdolnością do pracy istniała częściowa niezdolność do pracy odwołującego. W związku z załączeniem do wniosku z dnia 16 grudnia 2021 r. dokumentacji medycznej z lat 2018-2019, lekarz orzecznik kolejnym orzeczeniem z dnia 31 grudnia 2021 r. uznał, że przed powstaniem całkowitej niezdolności do pracy istniała częściowa niezdolność do pracy. Jednak nie można ustalić daty powstania częściowej niezdolności do pracy. Ubezpieczony w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku, tj. od 19 lipca 2011 r. do 18 lipca 2021 r. udowodnił staż pracy wynoszący 1 rok i 4 miesiące.

Natomiast w dziesięcioleciu przed dniem powstania całkowitej niezdolności do pracy, tj. od 2 marca 2011 r. do 1 marca 2021 r. ww. udowodnił 1 rok i 4 miesiące okresów składkowych i nieskładkowych. Odwołujący nie udowodnił wymaganego 5-letniego okresu zatrudnienia w 10-leciu poprzedzającym zarówno zgłoszenie wniosku jak i powstanie niezdolności do pracy. Wobec orzeczonej całkowitej niezdolności do pracy zgodnie z art.58 ust.4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS warunkiem nabycia prawa do renty jest udowodnienie 30-letniego okresu składkowego. Odwołujący natomiast udowodnił 20 lat, 2 miesiące i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Odwołujący nie spełnił ponadto trzeciego warunku, tj. niezdolność do pracy nie powstała w czasie zatrudnienia (ubezpieczenia), jak również w ciągu 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia, gdyż niezdolność ubezpieczonego do pracy powstała w dniu 2 marca 2021 r., a ubezpieczenie przed powstaniem ww. niezdolności ustało 5 maja 2019 r. Mając powyższe ustalenia na względzie Oddział zaskarżoną decyzją z dnia 14 lutego 2022 r. odmówił odwołującemu prawa do roszczonego świadczenie (odpowiedź na odwołanie, k.5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. D. urodzony (...) pracował jako ślusarz i monter pojazdów. W 2009 r. przeżył złamanie łopatki prawej. Był hospitalizowany w październiku 2013 r. i przyjęty z powodu dużego krwiaka na udzie prawym z anemizacją i w przebiegu przedawkowania antagonisty witaminy K. Wymagał przetoczenia KKCz. W czerwcu 2014 r. zdiagnozowano u ubezpieczonego WZW typu C bez cech zaawansowanej choroby wątroby. W marcu 2021 r. był hospitalizowany w Oddziale Ortopedycznym. Został przyjęty z powodu przez-krętarzowego złamania kości udowej prawej. W wywiadzie podano, że chory z (...), przyjmuje P. i B.. W maju 2021 r. był hospitalizowany w Centrum Kompleksowej (...) (dokumentacja lekarska-akta rentowe).

K. D. w dniu 19 lipca 2021 r. i następnie w dniu 16 grudnia 2021 r. złożył wnioski o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 23 sierpnia 2021 r. uznał, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 marca 2022 r., a data powstania całkowitej niezdolności do pracy to 2 marca 2021 r. Natomiast orzeczeniem z dnia 7 października 2021 r. wskazany lekarz nie stwierdził, by przed całkowitą niezdolnością do pracy istniała częściowa niezdolność do pracy odwołującego. W związku z załączeniem do wniosku z dnia 16 grudnia 2021 r. dokumentacji medycznej z lat 2018-2019, lekarz orzecznik kolejnym orzeczeniem z dnia 31 grudnia 2021 r. uznał, że przed powstaniem całkowitej niezdolności do pracy istniała częściowa niezdolność do pracy. Jednak nie można ustalić daty powstania częściowej niezdolności do pracy. Ubezpieczony w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku, tj. od 19 lipca 2011 r. do 18 lipca 2021 r. udowodnił staż pracy wynoszący 1 rok i 4 miesiące. Natomiast w dziesięcioleciu przed dniem powstania całkowitej niezdolności do pracy, tj. od 2 marca 2011 r. do 1 marca 2021 r. ww. udowodnił 1 rok i 4 miesiące okresów składkowych i nieskładkowych. Odwołujący nie udowodnił wymaganego 5-letniego okresu zatrudnienia w 10-leciu poprzedzającym zarówno zgłoszenie wniosku jak i powstanie niezdolności do pracy. Wobec orzeczonej całkowitej niezdolności do pracy zgodnie z art.58 ust.4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS warunkiem nabycia prawa do renty jest udowodnienie 30-letniego okresu składkowego. Odwołujący natomiast udowodnił 20 lat, 2 miesiące i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Odwołujący nie spełnił ponadto trzeciego warunku, tj. niezdolność do pracy nie powstała w czasie zatrudnienia (ubezpieczenia), jak również w ciągu 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia, gdyż niezdolność ubezpieczonego do pracy powstała w dniu 2 marca 2021 r., a ubezpieczenie przed powstaniem ww. niezdolności ustało 5 maja 2019 r. Mając powyższe ustalenia na względzie Oddział zaskarżoną decyzją z dnia 14 lutego 2022 r. odmówił odwołującemu prawa do roszczonego świadczenie (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z dnia 19 lipca 2021 r. i 16 grudnia

2021 r.-nienumerowane karty a.r.; decyzja odmowna ZUS z dnia 14 lutego 2022 r.-nienumerowane karty a.r.).

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji inicjując niniejsze postępowanie.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2022 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty chirurga ortopedy i pulmonologa-specjalisty chorób płuc, celem ustalenia czy strona odwołująca się w dniu wydania zaskarżonej decyzji była zdolna czy też całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu się, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności; czy strona odwołująca się jest zdolna czy też częściowo niezdolna do pracy, tj. utrata w znacznym stopniu niezdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności; czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres; jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia strony ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 28 kwietnia 2022 r., k.12 a.s.).

W opinii z dnia 31 sierpnia 2020 r. biegła sądowa pulmonolog B. Ż. stwierdziła, że ubezpieczony miał rozpoznaną astmę oskrzelową o stabilnym przebiegu, bez zaostrzeń. Systematycznie leczony przez pulmonologa od czerwca 2016 r. średnią dawką sterydów wziewnych i długodziałającym betamimetykiem. Uzyskano stopniową poprawę-wzrost (...) z 1,45 L/s (50%) wsk T. 53%-obturacyja w stopniu ciężkim do 2,06 L/s (83%) wsk T. 73%-parametry prawidłowe. Z przyczyn pulmonologicznych odwołujący się nie jest osobą niezdolną do pracy. W przeszłości z powodu obturacji w stopniu granicznym, umiarkowanym/ciężkim (dla astmy (...)<60% w.n) był osobą niezdolną do pracy od lipca 2016 r. do lutego 2022 r. (opinia biegłej sądowej B. Ż., k.25-27 a.s.).

W opinii z dnia 15 listopada 2022 r. biegły sądowy ortopeda M. G. po analizie przedstawionej dokumentacji, zebranych wywiadzie oraz przeprowadzonym badaniu stwierdził, że ubezpieczony nie utracił zdolności do pracy. Wprawdzie pozostawał całkowicie niezdolny do pracy po złamaniu od dnia 2 marca 2021 r. do dnia 30 marca 2022 r. Przebyte złamanie przez-krętarzowe spowodowało konieczność leczenia operacyjnego i odciążenia, co powodowało niemożność wykonywania jakiegokolwiek pracy. Jak wynika z analizy dokumentacji leczenia ortopedycznego, 30 marca 2022 r. uzyskano zrost i zakończono leczenie. Wprawdzie utrzymuje się jeszcze ograniczenie ruchów rotacyjnych biodra prawego i osłabienie siły mięśniowej o około 20%, ale to nie powoduje niezdolności do pracy. Przed 2 marca 2021 r. brak jest jakichkolwiek danych świadczących o dysfunkcjach narządu ruchu, w szczególności takiej dysfunkcji, która powodowałaby niezdolność do pracy (opinia biegłego sądowego M. G., k.41-43 a.s.).

Organ rentowy nie wniósł uwag do opinii biegłego sądowego pulmonologa i ortopedy. Odwołujący się nie zgłaszał wniosków i zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych.

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zebrane w sprawie dokumenty, w tym dokumentację medyczną K. D., konieczną w procesie opiniowania przez biegłych sądowych oraz na podstawie dokumentów obrazujących przebieg postępowania przed organem rentowym i przebieg zatrudnienia ubezpieczonego. Zostały one ocenione jako wiarygodne, ponieważ ich treść oraz forma nie budziły zastrzeżeń, a także nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rozpoznanie sprawy w analizowanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2021r., poz. 11), który przewiduje, że Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na

względnie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności istotne w sprawie zostały wyjaśnione i ostatecznie ustalone poprzez dowody przeprowadzone na posiedzeniu niejawnym. Nie było więc potrzeby wyznaczania rozprawy, tym bardziej,

że strony o to nie wnosiły. W tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że wyznaczenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

Odwołanie K. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Odział w W. z dnia 14 lutego 2022 r., znak: (...) r. było nieuzasadnione i podlegało oddaleniu.

Spornym w sprawie było czy stan zdrowia odwołującego się uprawnia go do świadczenia objętego zaskarżoną decyzją.

Przechodząc do rozważań dotyczących zasadności odwołania, w pierwszej kolejności wskazać należy, że renta z tytułu niezdolności do pracy może być przyznana ubezpieczonemu, który spełnia łącznie przesłanki określone w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2022r., poz. 504, dalej jako ustawa emerytalna), a więc:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12 albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów,
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Pierwsza z przesłanek, a więc niezdolność do pracy, jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej

z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy emerytalnej). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia

i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03).

Przepis art. 12 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 ww. przepisu, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która

w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79). Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy), jak

i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarabkowania wykonywaniem jakiejkolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej jest więc osoba, która spełniła obydwa te kryteria,

czyli jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004 r., I UK 28/04). Z kolei wyjaśnienie częściowej niezdolności do pracy i treści pojęcia „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy

i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2006 r., I UK 103/06). Dopiero zatem zmiana zawodu w ramach posiadanych kwalifikacji i brak rokowań odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu dają podstawę do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 października 2009 r., II UK 106/09, z dnia 8 maja 2008 r., I UK 356/07, z dnia 11 stycznia 2007 r., II UK 156/06 i z dnia 25 listopada 1998 r., II UKN 326/98). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lutego 2006 r. (I PK 153/05) częściowej niezdolności do pracy, polegającej na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie wyklucza możliwość podjęcia przez ubezpieczonego pracy niżej kwalifikowanej. Ubezpieczony, który jest częściowo niezdolny do pracy może być jednocześnie z samej definicji zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w nieznacznym stopniu. Tak samo, gdy ubezpieczony wykonuje pracę, która nie jest zgodna z posiadanymi kwalifikacjami, a już na pewno, gdy jest pracą poniżej poziomu posiadanych kwalifikacji. Aktualny jest zatem pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., sygn. akt II UKN 675/98).

W orzecznictwie przyjmuje się również (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 11/03 oraz z dnia 5 lipca 2005r., I UK 222/04), że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia. Prawa tego nie można w szczególności wywodzić z przewidzianych w art. 13 ustawy emerytalnej przesłanek, a więc: stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności

w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, przy wzięciu pod uwagę rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, bowiem odnoszą się one tylko do ustalania stopnia lub trwałości niezdolności do pracy. Są więc bez znaczenia, jeżeli aspekt biologiczny (medyczny) wskazuje na zachowanie zdolności do pracy. Obiektywna możliwość podjęcia dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych może być brana pod uwagę tylko wówczas, gdy ubiegający się o rentę jest niezdolny do pracy z medycznego punktu widzenia, gdyż oba te aspekty muszą występować łącznie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., sygn. akt II UKN 675/98).

O niezdolności do pracy nie decyduje więc niemożność podjęcia innej pracy warunkowana wiekiem, poziomem wykształcenia i predyspozycjami psychofizycznymi, lecz koniunkcja niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu.

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu

i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty

z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo - lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 lutego 2016 r., III AUa 1609/15).

Badając istnienie analizowanej, a w przedmiotowej sprawie spornej przesłanki warunkującej przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego pulmonologa B. Ż. i ortopedy M. G.. Ocena opinii biegłych sądowych została już zaprezentowana w części obejmującej ocenę dowodów, dlatego w tym miejscu, odwołując się do nich, tylko ogólnie należy jeszcze raz wskazać, że opinie są rzetelne oraz jasno i przekonująco uzasadnione. Poza tym biegli byli zgodni co do oceny stanu zdrowia K. D., a w szczególności stopnia niezdolności do pracy. Biegła sądowa pulmonolog B. Ż. stwierdziła, że ubezpieczony miał rozpoznaną astmę oskrzelową o stabilnym przebiegu, bez zaostrzeń. Systematycznie leczony przez pulmonologa od czerwca 2016 r. średnią dawką sterydów wziewnych i długodziałającym betamimetykiem. W przeszłości z powodu obturacji w stopniu granicznym, umiarkowanym/ciężkim był osobą niezdolną do pracy od lipca 2016 r. do lutego 2022 r., ale obecnie z przyczyn pulmonologicznych odwołujący się nie jest osobą niezdolną do pracy. Natomiast biegły sądowy ortopeda M. G. stwierdził, że ubezpieczony nie utracił zdolności do pracy. Wprawdzie pozostawał całkowicie niezdolny do pracy po złamaniu od dnia 2 marca 2021 r. do dnia 30 marca 2022 r. Przebyte złamanie przez-krętarzowe spowodowało konieczność leczenia operacyjnego i odciążenia, co powodowało niemożność wykonywania jakiegokolwiek pracy. 30 marca 2022 r. uzyskano zrost i zakończono leczenie. Wprawdzie utrzymuje się jeszcze ograniczenie ruchów rotacyjnych biodra prawego i osłabienie siły mięśniowej o około 20%, ale to nie powoduje niezdolności do pracy.

W niniejszej sprawie kwestią sporną było ustalenie czy ubezpieczony spełnia przesłanki warunkujące mu przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Tym samym w toku postępowania ustalenia wymagało, czy ubezpieczony faktycznie jest niezdolny do pracy.

Mając na względzie argumentację przedstawioną przez wymienionych biegłych, Sąd podzielił w pełni wnioski wyrażone w ich opiniach z przyczyn, o których była mowa w części dotyczącej oceny dowodów.

Zakres stwierdzonych chorób odwołującego się o charakterze przewlekłym i stopień ich zaawansowania nie powodował niezdolności do pracy. Sąd zaznacza również, że poziom zaawansowania schorzeń odwołującego się nie jest bowiem tak daleki, aby wpływał na zdolność do pracy i nie stanowi samoistnej podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając na względzie kompleksowy i rzetelny charakter sporządzonej opinii biegłego, Sąd podzielił wnioski orzecznicze w całości. Opinia biegłego została wydana na podstawie właściwych przesłanek. Wymaga podkreślenia, że opinia została sporządzona w oparciu m.in. o udostępnioną biegłemu dokumentację lekarską, przeprowadzony wywiad oraz osobiste badanie odwołującego się. Subiektywne odczucie strony, co do jej stanu zdrowia, nie może skutkować wzruszeniem wniosków poczynionych przez biegłego z zakresu otolaryngologii, który jest specjalistą w swojej dziedzinie i który ponadto wydał opinię w oparciu o całokształt udostępnionej w toku postępowania dokumentacji medycznej oraz badanie przedmiotowe wnioskodawcy oraz w sposób przekonywający uzasadnił swoje stanowisko (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 1998 r., II UKN 466/97).

W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd stwierdził, iż stan zdrowia odwołującego się na dzień wydania skarżonej decyzji nie uzasadnia uznania go za osobę niezdolną do pracy. Opinia biegłego, co do oceny stanu zdrowia odwołującego się w zakresie zdiagnozowanych u niego schorzeń, stopnia ich zaawansowania, wpływu na możliwość wykonywania pracy, była jednoznaczna i nie budziła wątpliwości Sądu, przez co odwołanie K. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 14 lutego 2022 r. podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.